

HỒI THỨ BẢY

MỘT CUỘC GIẢ MẠO LÝ THÚ

Mộc Uyển Thanh nói móc:

-Úi chà! Một gã thư sinh trói gà không chặt thì có thành tích gì đáng kể? Có ra chăng nữa là đang ngấp nghé ngôi đông sàng nhà ông "Kiến nhân tỵ sát" Chung Vạn Cừu là cùng chứ gì?

Chung phu nhân đỏ mặt nói:

-Bọn ta chỉ là những kẻ thất phu lỗ mãng trong đám giang hồ, đâu dám chơi trò, không bao giờ có hy vọng được Đoàn công tử về làm rể.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Ấy cũng may mà gã không phải khách giang hồ nên tôi không thêm giết. Giả tỷ gã biết đôi chút võ nghệ thì tôi đã cho một nhát kiếm xong đời rồi.

Nàng nói tới đây sức nhớ tới lời hứa hẹn với Kim Đại Bằng không giết Đoàn Dự, bèn tiếp:

-Dù sao gã cũng được một vài điểm thủy chung, tỷ như gã biết có kẻ toan ám toán tôi, liền quát ngựa quay về báo tin rồi bọn Tần Nguyên Tôn bao vây tôi, gã ngang nhiên xông vào toan che chở cho tôi để thoát vòng nguy hiểm. Hà hà! Tiếc rằng gã có lòng nghĩa hiệp mà không đủ tài nghĩa hiệp.

Nói tới đây nàng đã đổi giọng ôn tồn:

-Chung phu nhân! Gã tiểu tử này mà còn có lương tâm hơn phu nhân nhiều. Đây nhé! Phu nhân đã biết bọn Thanh Tùng có âm mưu sắp đến bao vây tôi vậy mà cứ sai Chung Phúc đến mượn con Hắc Mai Côi để tôi không còn con thân câu ấy thì lấy gì chạy cho thoát? Cái kế ấy mới độc địa làm sao.

Chung phu nhân nói:

-Không phải! Ta chỉ vì quá thương ái nữ mà thôi, đâu có ác ý hại cô nương?

Vợ chồng ta đã tính kỹ rồi: bọn Tần Nguyên Tôn, Thanh Tùng làm gì thì làm, cũng không thể đụng được đến chân lông cô nương. Ta thấy Thanh Tùng khí tức xông lên đến cổ, từng khuyên y đừng có dấn thân vào đất chết. Giờ ta chắc y tất phải mất mạng dưới lưỡi kiếm của cô nương rồi.

Sự thật thì Chung phu nhân thấy sau cuộc bao vây, Mộc Uyển Thanh vẫn được vô sự, đã đoán biết Thanh Tùng võ nghệ còn kém Tần Nguyên Tôn, Kim Đại Bằng, Tuệ Thuyền nhiều, lý nghi phải chết đầu nước.

Mộc Uyển Thanh cười lạt:

-Phu nhân tỉnh thật!

Thoáng một cái Mộc Uyển Thanh đã nhảy tới cầm dây trói chân tay Đoàn Dự xách bổng chàng lên đi luôn.

Chung phu nhân gọi to lên rằng:

-Cô nương hãy thông thả, ta có điều này muốn nhờ cô nương.

Mộc Uyển Thanh quay lại lạnh lùng đáp:

-Phu nhân muốn nhờ tôi điều chi? Nhờ gì thì nhờ bây giờ tôi cũng không nghe, chờ lúc trở về hãy hay.

Nàng vừa nói vừa xách Đoàn Dự đi thẳng. Ra khỏi phần mộ, nàng đẩy tấm bia lại như cũ rồi gọi con Hắc Mai Côi đến, xách Đoàn Dự nhảy lên yên, gia roi cho ngựa chạy. Dọc đường Mộc Uyển Thanh mấy lần hỏi han Đoàn Dự nhưng chàng không thèm nhìn mà cũng chẳng nói nửa lời. Chàng nhớ lại những thủ đoạn ghê gớm của nàng và đêm qua bị nàng làm cho đau đớn ê chề, lòng chàng vẫn còn ảm ức nhưng không dám chọc giận nàng.

Con thần câu chạy nửa ngày đường, không có chuyện gì xảy ra. Đến trưa, Đoàn Dự trong lòng nóng nẩy, muốn Mộc Uyển Thanh cởi trói cho mình nhưng hai tay bị trói chặt, không thể cử động để ra hiệu được, đành cất lời xin vậy:

-Xin cô nương cởi trói cho ta!

Mộc Uyển Thanh nói:

-À ra người không cảm nữa ư? Sao bây giờ lại chịu mở miệng nói với ta?

Đoàn Dự nói:

-Thật là vạn bất đắc dĩ mà ta phải dở thói lần khần. Cô nương là Hương được xoa thì ta đây đã thành gã "Xú tiểu tử" quả là khó ăn khó nói.

Mộc Uyển Thanh không nhìn được phải phì cười. Nàng nghĩ bụng: "đã đến thế này đành phải tha y ra". Đoạn nàng rút kiếm cắt đứt dây trói, đẩy Đoàn Dự xuống đất, đoạn nàng cũng xuống ngựa, bỏ đó đi chơi.

Đoàn Dự bị trói đến quá nửa ngày, chân tay ê ẩm, không cử động được, nằm co duỗi hồi lâu mới đứng lên được. Chàng thấy con Hắc Mai Côi đang gặm cỏ gần đó, có vẻ hiền lành ngoan ngoãn, lại không thấy thiếu nữ đứng đó nghĩ bụng: "không nhân cơ hội này trốn đi thì còn đợi đến bao giờ?".

Nghĩ vậy chàng nhảy tót lên lưng ngựa. Con Hắc Mai Côi tuyệt không phản kháng, chàng liền gò cương cho nó phi nước đại, trông về hướng bắc mà tiến.

Mộc Uyển Thanh nghe tiếng vó ngựa lốp bốp vội rượt theo. Tuy nàng khinh công giỏi, nhưng ngựa chạy quá mau không tài nào đuổi kịp.

Đoàn Dự quay lại chấp tay nói:

-Mộc cô nương! Xin hẹn ngày khác ta lại gặp nhau.

Mới nói được bấy nhiêu thì con Hắc Mai Cô đã chạy xa hơn 20 trượng, bóng nàng thiếu nữ đã khuất sau bụi cây rừng. Đoàn Dự thoát khỏi độc thủ của con người quỷ quái, trong lòng khoan khoái vô cùng, luôn miệng đổ ngựa:

-Hắc Mai Cô ơi! Ngoan lắm! Chạy lẹ lên! Chạy lẹ lên!

Chàng lại nghĩ bụng: "bây giờ mà Mộc Uyển Thanh có muốn phóng ám tiễn cũng không thể phóng tới được nữa".

Hắc Mai Cô chạy được hơn dặm đường, Đoàn Dự tự hỏi: "mình lại liên miên mất một ngày nữa rồi, không biết đi cứu Chung cô nương còn kịp chẳng? Bây giờ nên về Đại Lý hay đến thẳng núi Vô Lượng?"

Đang lúc phân vân chưa quyết, bỗng nghe một tiếng huýt sáo từ đằng xa vẳng lại, tiếng sáo rất dài, ngân nga vang động cả khu rừng. Con Hắc Mai Cô nghe tiếng huýt sáo lập tức quay đầu trở về. Đoàn Dự cả kinh, vội thối lui:

-Hắc Mai Cô! Hắc Mai Cô! Ngoan lắm giỏi lắm! Đừng chạy lộn trở về nghe!

Rồi hết sức gò cương bắt nó quay đầu lại, không ngờ con thần câu bây giờ lại bất kham, muốn gò cương thế nào thì gò, nó cứ đứng dựng thẳng lên chạy lộn lại chứ không chịu nghe lời Đoàn Dự chỉ huy.

Chớp mắt con Hắc Mai Cô đã chạy về đến trước mặt Mộc Uyển Thanh rồi đứng dừng lại không nhúc nhích. Đoàn Dự lâm vào tình trạng không biết nên cười hay nên khóc, nét mặt chàng trông cực kỳ thảm hại.

Mộc Uyển Thanh bảo chàng:

-Ta muốn giữ lời hứa với Kim Đại Bằng không giết người mà người lại cố ý gạt ta, dám tự ý bỏ trốn lại còn ăn trộm ngựa của ta nữa. Thế thì lời hứa với Kim Đại Bằng ta không cần phải giữ nữa.

Đoàn Dự xuống ngựa ngang nhiên đáp:

-Con Hắc Mai Cô trước người đã cho ta mượn, ta chưa xong việc thì chưa trả lại người, sao lại bảo là ăn trộm được. Người muốn giết ta thì cứ việc mà giết. Đoàn Dự này đường đường tẩm thân nam tử đội trời đạp đất, chẳng cần năn nỉ ai hết, có đâu lại đi van lạy một người đàn bà?

Mộc Uyển Thanh rút kiếm ra khỏi vỏ một nửa, lạnh lùng nói:

-Người tưởng người to gan lớn mật, ta không dám giết người sao? Người cậy có kẻ nào cầm đầu mà dám bướng bỉnh với ta?

Đoàn Dự đáp:

-Ta đối với cô không có điều chi hổ thẹn, cần gì phải mượn thế lực ai?

Đôi mắt thu ba của Mộc Uyển Thanh loé ra những tia sáng chiếu thẳng vào mặt Đoàn Dự. Chàng cũng nhìn chăm chú vào mắt nàng, tuyệt không tỏ chút chi sợ hãi.

Hai người nhìn nhau một hồi rồi "soạt" một tiếng, Mộc Uyển Thanh lại xỏ kiếm vào vỏ quất:

-Người cút đi! Ta hãy tạm gửi cái đầu trên cổ người, lúc nào bản cô nương cao hứng sẽ lại lấy!

Đoàn Dự đã tưởng thế nào cũng chết, chẳng ngờ Mộc Uyển Thanh lại tha. Chàng rùng mình một cái, không nói gì nữa, thủng thẳng quay gót bước đi.

Mộc Uyển Thanh thấy chàng đi đã khá xa, lẩm bẩm một mình: "thằng cha này sao mà ngang bướng lạ đời? Thiên hạ ít người như hắn. Biết bao nhiêu kẻ võ nghệ cao cường đứng trước mặt ta cũng sợ hết hồn, thế mà hắn cứ thản nhiên như không".

Đoàn Dự đi vài mươi trượng, không nghe tiếng vó ngựa, quay đầu nhìn lại, thấy Mộc Uyển Thanh vẫn đứng trơ trơ thì nghĩ thầm: "có lẽ nàng còn có chủ ý gì cay độc đây. Hắn sắp đỡ trò con mèo giỡn con chuột chán chê rồi mới cần chết. Ta thoát chết hay không là tùy ở tay nàng".

Đoàn Dự đi mỗi lúc một xa, vẫn không nghe tiếng vó ngựa đuổi theo, đã qua mấy khúc rẽ chàng mới hơi yên dạ, bớt lo về mặt Mộc Uyển Thanh. Chàng cảm thấy những chỗ chân tay mình mấy bị thương rất đau đớn, bất giác than rằng: "ôi, tính tình cô này thật là kỳ quặc! Hay là cha mẹ nàng chết cả rồi, đời nàng đã trải bao nhiêu bước đường cay đắng. Hay là nàng xấu xa, nên phải che kín không muốn để ai nhìn thấy mặt? Như vậy thì nàng cũng là người thật đáng thương...". Trở về hiện tại, chàng tự nghĩ: "bây giờ ta về Đại Lý, có khi chưa kịp tới nơi, giữa đường thuốc độc phát ra, đã đứt ruột chết rồi. Hiện Chung cô nương nóng lòng chờ người đến cứu, ngày dài như năm. Nàng không thấy ta trở lại, thân phụ nàng cũng không đến giải cứu, tất bảo ta không đưa tin về nhà. Ừ là ta sang thẳng núi Vô Lượng, chịu chết với nàng một chỗ, để nàng biết rằng ta không phụ nàng là đủ".

Chủ ý đã quyết, Đoàn Dự nhìn nhận phương hướng, nhằm thẳng phía núi Vô Lượng mà đi. Bờ sông Lan Thương thật quá hoang vu, có khi đi đến mấy chục dặm đường mà không gặp một nóc nhà. Suốt ngày hôm đó, chàng đành kiếm trái cây trong rừng ăn cho đỡ đói. Tối đến tìm một chỗ cao ráo, ngủ một giấc.

Trưa hôm sau Đoàn Dự lại qua sông Lan Thương, đi cho tới lúc trời đã hoàng hôn thì đến một thị trấn nhỏ. Tiền bạc chàng dắt trong lưng đã bị rơi mất sau khi nhảy xuống hồ. Trong bụng đói quá chàng nhìn lại quần áo rách tả tơi, chỉ còn lại viên ngọc bích dính vào mũ là vật rất quý liền lấy ra tìm vào tiệm bán gạo. Tiệm này không phải nơi mua bán vàng ngọc nhưng cả thị trấn chỉ có cửa hàng này là lớn hơn cả. Chủ tiệm thấy chàng có vẻ khí khái hiên ngang, không dám khinh thường nhưng không biết ngọc quý chỉ chịu mua với giá ba lượng bạc mà thôi. Chàng chẳng hiểu giá cả mà cũng không thêm cò kè, cầm ba lượng bạc vào quán

cơm ăn một bữa thật no. ăn xong chàng toan đi mua một bộ quần áo may sẵn nhưng không có chỗ nào bán. Còn đang lưỡng lự chưa biết tính sao, chợt thấy bên quán cơm, bên khu đất trống có phơi hai tấm vải đen. Bỗng nhiên Đoàn Dự sức nhớ lời Chung phu nhân dặn chàng đưa tên Hương được xoa Mộc Uyển Thanh hăm dọa bọn Thần Nông để cứu con bà. Chàng nảy ra ý nghĩ: "chi bằng ta hoá trang làm cô gái điên rồ kia đến khùng bố Tư Không Huyền một phen? Nếu không thành công thì đành chịu chết, may mà loè được bọn chúng chẳng thú lắm sao?".

Nghĩ vậy chàng liền đem phân bạc mua một tấm vải, mượn dao kéo, kim chỉ về quán cơm may cắt. Vốn là một thư sinh chuyên nghề bút nghiên, chàng có may cắt, khâu vá bao giờ, loay hoay mãi không biết làm thế nào. Sau cùng đành cầm tấm vải quần vào che hết cả người, thừa đầu cắt đó, hở đầu thì khâu lại. Chàng làm vất vả, mồ hôi toát ra như tắm. Người trong quán chẳng ai hỏi han gì đến, để mặc chàng muốn làm gì thì làm. Tối đến nhà hàng đi ngủ cả, mình chàng thức ngồi may cắt.

Đến cuối canh một, chàng vừa may vừa ngấm đi ngấm lại, không còn chỗ nào hở da thịt ra mới thôi. Mười ngón tay đã xoè ra nắm vào được, không vướng mắc gì nữa. Thế là thành bộ áo vụng về, dums đó nhưng chàng rất lấy làm đắc ý. Xong áo còn tập cách đi đứng, nhất là bắt chước giọng nói lạnh lạnh và lạnh nhạt. Chàng tự biết không thể nào giống Mộc Uyển Thanh được, nhưng chàng chắc ở chỗ vị tất Tư Không Huyền đã từng nghe tiếng nàng. Đã cả gan làm liều, chàng bất chấp cả phục sức lẫn tiếng nói có giống hay không. Sau chàng nghĩ đến Mộc Uyển Thanh lưng đeo trường kiếm mà mình thì ngược ngạo, không biết sử dụng gươm đao, bớt được cái gì càng đỡ lộ tẩy vì cái đó. Đoàn Dự thanh toán tiền nong trả nhà hàng rồi ra đi lên núi Vô Lượng, vừa đi vừa nghĩ kế đối phó với đảng Thần Nông. Nguyên tiệm cơm này ở ngay chân núi, lại gặp đêm sáng trăng vàng vạc, chàng tìm đường đi đến khoảng giữa canh hai thì xa trông trên sườn núi, phía trước mặt thấy ánh lửa sáng chàng biết đảng Thần Nông đồn trú ở đó. Cứ trông chỗ sáng lửa đi tới. Còn cách đồng lửa chừng vài mươi trượng, bất thành lình một gã tay cầm liễu tử thương từ trong bóng tối nhảy ra quát hỏi:

-Ai? Đi đâu? Có việc chi?

Đoàn Dự cười lạt một tiếng, chum môi, dờ giọng lạnh lùng hỏi:

-Tư Không Huyền đâu? Bảo y ra đây bá kiến ta!

Gã này thấy Đoàn Dự toàn thân khoác áo đen, chỉ để hở đôi mắt giật nảy mình lên, miệng há hốc ra. Gã nghĩ thầm: "gần đây trong đám giang hồ có đồ rằm lên về một cô gái giống ma quỷ hiện hình", bất giác gã run bần bật hỏi:

-Người... người là Hương được...

Đoàn Dự nổi giận quát:

-A! Mi dám kêu danh hiệu ta phải không?

Gã này cho đích thị là Hương Dược Xoa rồi, bấy lâu nay ai nghe oai danh nàng mà chẳng khùng khiếp? Gã không dám hỏi lại, vừa run vừa nói:

-Hiện Tư Không bang chúa bị... bị thương, không đi lại được. Xin cô nương... vào thẳng cho.

Đoàn Dự cười thầm tự hỏi:

-Nay ta hoá thành một vị cô nương rồi ư?

Chàng kịt mũi bắt chước giọng Mộc Uyển Thanh buông thông:

-Cũng được.

Chàng biết đi càng mau càng đỡ lộ hình tích, liền mạnh dạn vào đến trước đồng lửa thấy bao nhiêu người đẳng Thần Nông bị con Kim linh cắn đều nằm la liệt. Chung Linh chân tay đều bị trói trật cánh khuỷu, vừa nhìn thấy Đoàn Dự nàng cuống quýt la ãm lên:

-A ha! Uyển tử nương! chị đến cứu em đây a?

Tư Không Huyền đã mấy ngày đau đớn thiếu não vì rấn cắn, tinh thần hoảng hốt, vừa trông thấy Đoàn Dự ăn mặc như vậy đã ngỡ là Hương Dược Xoa tiếng tăm chấn động trong đám giang hồ, lại nghe thủ hạ vào báo, kế tiếp đến Chung Linh reo gọi "Uyển tử nương" thì không còn nghi ngờ gì nữa, hai tay bám vào một tên thủ hạ, lật đật đứng dậy nói:

-Tại hạ bị rấn độc cắn không thi lễ đặng, xin cô nương tha tội cho.

Đoàn Dự chằm môi nói:

-Chung cô nương là bạn ta, mi có biết không?

Tư Không Huyền đáp:

-Thực tình tại hạ không biết, nên trót mạo phạm.

Đoàn Dự nói:

-Vậy mi phải thả ngay ra!

Tư Không Huyền vẫn sợ oai Hương Dược Xoa, tự liệu sức ngay lúc khoẻ mạnh cũng không địch nổi nàng. Nhưng lão nghĩ rằng: "tha Chung Linh rồi mà không được thuốc giải độc thì cả mình lẫn thủ hạ không thể nào sống được". Trước cái chết hiển nhiên, lão không tính toán gì nữa hỏi ngay:

-Cô nương có thuốc chữa rấn độc đấy chăng?

Đoàn Dự móc trong bọc ra một cái hộp tròn đựng đầy thuốc hoàn. Nói là thuốc nhưng thực ra là cá và cơm nghiền nát rồi tán thêm một ít đất khô vào viên lại. Những thứ này chàng đã chuẩn bị từ lúc ăn cơm ngoài tiệm, chàng bảo Tư Không Huyền:

-Đây là thứ thuốc trị nọc rấn có một không hai do chính tay Kiến nhân tỳ sát Chung Vạn Cừu tự chế ra. Tiên sinh chịu lấy cho mi là phúc nhà mi to lắm đấy.

Nói xong cầm cái hộp quăng xuống đất.

Tư Không Huyền bấy nay vẫn còn ngờ cái chết của Kiến nhân tặc sát Chung Vạn Cửu, cha Chung Linh là trá tử để đi ẩn lánh, giờ Đoàn Dự nói vậy, lão không nghi ngờ gì nữa đáp ngay:

-Đa tạ cô nương! đa tạ đại hiệp!

Thủ hạ lượm hộp thuốc lên đưa cho Tư Không Huyền. Tư Không Huyền mở hộp thuốc ra ngửi, chỉ thấy mùi cá tanh và mùi đất. Bọn Thần Nông chuyên nghề chế thuốc nên Tư Không Huyền hiểu tính dược một cách rất tinh vi. Cao, đan, hoàn, tán bất luận thuốc gì lão chỉ ngửi cũng biết do các chất gì chế ra và cân lượng bao nhiêu. Thuốc giải độc này có quan hệ đến tính mạng lão, dĩ nhiên lão phải xem xét cẩn thận. Sau khi ngửi chẳng thấy một tý mùi thuốc nào, lão đâm nghi ngờ liền hỏi:

-Xin cô nương cho biết cách dùng thuốc này ra sao?

Đoàn Dự đáp:

-Mỗi người chỉ uống một viên. Sau mười hai tiếng đồng hồ thì hết nọc độc con kim linh. Vậy mi phải thả ngay Chung Linh ra.

Tư Không Huyền "vâng" một tiếng rồi cúi xuống cầm cành cây đang cháy lên soi người Đoàn Dự. Lão thấy bộ áo đen không những đường khâu vụng về dums dỏ mà lại chẳng ra hình thù áo xiêm gì ráo. Lão càng thêm ngờ vực, tiến lên thêm một bước, đánh hơi thật mạnh mà chẳng ngửi thấy mùi thơm chút nào, tự hỏi: "khách giang hồ đồn rằng Hương Dược Xoa tiết ra mùi thơm ngào ngạt, ở đằng xa đã ngửi thấy do đó mới có ngoại hiệu là Hương Dược Xoa, hay là thị này mạo nhận chăng?".

Đoàn Dự nhìn cử chỉ biết là lão đã sinh nghi, chàng sợ hết hồn đành phải làm già quát to:

-Ta bảo mi phải thả ngay Chung cô nương, mi đã nghe rõ chưa?

Tư Không Huyền tuy có dạ hồ nghi nhưng chưa dám lộ vẻ căm giận, lão vẫn nhỏ nhẹ ôn tồn nói:

-Xin Mộc cô nương xét cho! Đẳng Thần Nông chúng tôi bao nhiêu người bị rắn độc cắn, mất còn trong sớm tối, tỷ như thuốc của Chung đại hiệp cấp cho mà không hiệu nghiệm thì chúng tôi đành bó tay chịu chết cả hay sao? Không phải tại hạ dám chống mệnh lệnh cô nương mà chỉ xin cô nương nán lại vài bữa. Tại hạ khỏi rồi sẽ cung kính đưa cô nương về quý phủ, cùng khấu đầu trước Mộc cô nương để tạ ơn tái tạo.

Đoàn Dự nói:

-Sao lại có chuyện rắc rối thế được? Ta đã bảo thả người ra là phải làm nghe chưa?

Đoàn Dự lại quay sang bảo lão già đứng cạnh Chung Linh:

-Mi cỡi trói cho Chung cô nương đi!

Vì quá hoang mang chàng không giữ gìn, buột miệng nói mau, lời giọng thô khàn của đàn ông ra. Lão già đứng đó lại là một gã rất tinh tế, đã nghe giọng chàng nói lại nhờ ánh lửa sáng, lão nhìn thấy bang chúa đưa mắt cho mình thì nghĩ thầm: "chưa biết người này thực giả ra sao, bang chúa không tiện hỏi ý còn mình đây là thuộc hạ, dù sao cũng chỉ là kẻ lỗ mãng, không can hệ gì. Ví bằng thị là Hương Dược Xoa thật đi chẳng nữa bấy giờ bang chúa sẽ tạ lỗi là cùng". Nghĩ vậy lão lớn tiếng đáp:

-Mộc cô nương muốn tha Chung cô nương cũng chẳng khó gì. Chỉ xin cô nương cho tôi coi rõ mặt.

Đoàn Dự hỏi:

-Mi đòi coi bản mặt cô nương ư? Mi muốn chết đó sao?

Lão già lại nghĩ thầm: "Dù cho thị này có bản lãnh đến đâu đi nữa nhưng thân cô thế cô. Bọn ta đông thế này lại không đàn áp nổi một người con gái sao? Tuy lão nghĩ vậy nhưng oai danh Hương Dược Xoa rất lớn, gần đây nghe các phái tán dương thì có tài xuất quỷ nhập thần". Lão vẫn sợ hiểm họa khôn lường liền tươi cười nói:

-Tiểu lão đây dù có mười mạng chẳng nữa cũng không dám mạo phạm. Vì tiểu lão từng nghe tiếng lớn cô nương trong lòng bao ngưỡng mộ, rất mong cô nương cho xem vài môn tuyệt kỹ để tiểu lão được mở rộng tầm con mắt.

Đoàn Dự lẩm bẩm: "Hỏng bét! Thật là hỏng bét" rồi gượng gạo đáp:

-Bản cô nương chẳng biết gì ngoài việc giết người, thế này thì ra lũ mi muốn chết cả đây.

Trong đảng Thần Nông có gã Tư Đà người ở Quý Châu không nhẫn nại được nữa, kêu to lên rằng:

-Người muốn bọn ta thả Chung Linh thì người phải cho bọn ta coi bản lãnh của người đã.

Nói rồi gã hùng hổ bước ra. Lúc này Tư Không Huyền mười phần đã nghi đến chín, cũng nói hòa vào:

-Phải đó Hoàng lão đệ xin Mộc cô nương dạy cho mấy đường.

Hoàng Tư Đà được bang chúa cổ vũ, lại chàng phấn khởi rút phất lưỡi đại hoán đao ở sau lưng ra vung lên một cái, năm chiếc vòng sắt kêu leng keng, âm thanh vang dội, rồi sấn sổ đến đứng sững trước mặt Đoàn Dự. Người lão cao lớn khôi ngô mặt lẩn lên những thớ thịt rắn chắc, trông rất oai phong hùng tráng.

Đoàn Dự than thầm: bây giờ dù mình có bị lộ tẩy cũng không cần, chỉ e Chung cô nương uống mạng sớm mất hai ngày. Chàng nhìn Huỳnh Tư Đà mặt đầy sát khí, bất giác hoảng sợ lùi lại hai bước. Tư Đà thấy chàng chân bước run rẩy tựa như

người chẳng biết võ nghệ chút nào thì trong bụng nghĩ lung lăm! Chẳng lẽ ả này không biết võ công mà dám mạo hiểm đến đây? Nên gã vẫn gờm gờm. Gã tiến lên hai bước cầm đại hoàn đao chém dứt một nhát. Vòng đao lại kêu loảng choảng đình tai. Đoàn Dự chẳng còn hồn vía nào nữa, lại lùi thêm ba bước thì lưng đã giáp vào gốc cây hoè lớn.

Cả đảng Thần Nông lớn bé có đến hơn trăm người, mắt đổ dồn cả vào Đoàn Dự, thấy chàng lùi mấy bước tuy chưa lộ tướng đàn ông nhưng trông điệu bộ rõ ra người không có bản lĩnh chút nào. Chúng thì thầm bàn nhau: có kẻ nói:

-Dường như cô này võ nghệ rất tầm thường.

Tên khác đáp:

-Anh biết gì mà nói? Những bậc chân tài không bao giờ để lộ ra ngoài. Cô ả giả vờ đó!

Một gã bảo:

-Hình như cô ả có vẻ sợ Huỳnh Tư Đà.

Lại có gã lâu bầu:

-Chúng ta cứ xúm vào mà đánh. Minh cô ả địch thế nào lại với hàng trăm người?

Tư Không Huyền gọi to:

-Mộc cô nương! Cô nương chỉ giáo Huỳnh đệ đi! Và xin gượng nhẹ cho! Y chịu thì thôi xin đừng sát hại!

Đoàn Dự đáp:

-Ta không biết thế nào là gượng nhẹ cả. Ta đã ra tay là phải giết người. Gã Huỳnh kia! Mi khôn hồn thì rút ngay đi!

Chàng nói mấy câu đó có vẻ ngạo mạn khác thường, nhưng giọng nói run run ra chiều sợ sệt.

Huỳnh Tư Đà quát:

-Vậy người cứ tự tiện đi! Tánh mạng Huỳnh mỗ phó mặc gươm đao định đoạt.

Dứt lời gã giơ đao lên, Đoàn Dự nói:

-Ta chỉ vẫy tay một cái là mi toi mạng ngay. Ta khuyên mi nên giữ mình cẩn thận là hơn.

Huỳnh Tư Đà nói:

-Thôi mời cô nương ra tay đi!

Huỳnh Tư Đà thấy chân Đoàn Dự run lên, liền cầm đao nhằm ngực chàng chém một đường "khai môn kiến sơn". Vì oai danh Hương dược xoa lớn quá, gã chỉ chém dứt chứ không dám đâm thật, mũi đao còn cách ngực Đoàn Dự đến năm tấc. Tay phải gã cử động, mũi đao trở thế đâm vệt sang bên đánh "soạt" một cái. Vai áo bên trái chàng bị rách mất một miếng. Đoàn Dự thất kinh toan lùi lại nữa thì sau lưng

lại vướng gốc cây không còn đất. Chàng than thầm: "thôi ta đành chịu chết!". Rồi gọi to lên rằng:

-Chung cô nương! Cô... cô liệu mà chạy đi!

Chung Linh biết mặt Uyển Thanh đã lâu nên thấy Đoàn Dự từ thân hình đến giọng nói và cách cử chỉ nhất nhất không giống Mộc Uyển Thanh chút nào thì biết ngay là giả nhưng chưa rõ chân tướng là ai. Đến lúc lâm nguy, nghe tiếng chàng gọi, nhận ra mới thất thanh kêu lên:

-Người... người là Đoàn...

Chung Linh chưa dứt lời đã thấy Huỳnh Tư Đà chém một đao nữa, tay áo bên phải Đoàn Dự lại đứt một miếng.

Huỳnh Tư Đà đắc chí cười ha hả nói:

-Hương được xoa nàng hỡi! Hôm nay Huỳnh mỗ thực đắc tội, muốn thử xem dung nhan của nàng nguyệt thẹn hoa nhường như Tây Thi tái thế, hay xấu như quỷ dạ xoa?

Một gã đứng cạnh cũng cười phụ hoạ theo:

-Ngoại hiệu cô ả là được xoa thì xấu như quỷ dạ xoa đứt đi rồi, không thì sao lại che dấu mặt đi làm gì?

Bọn Thần Nông thấy Tư Đà đánh được hai miếng mà Đoàn Dự thì chân tay luống cuống, mồm miệng cũng không giữ gìn nữa, thốt ra những lời vô ý thức.

Trong khi đồng đảng nổi lên giọng cười giễu cợt Huỳnh Tư Đà lại khoa cây đao đại hoàn dùng thế "Ngọc long tà phi" chém vệt vào miếng vải che mặt Đoàn Dự. Đoàn Dự hoảng hồn quay mặt về phía sau, đồng thời do phản ứng tự nhiên giơ hai tay lên chống đỡ. Bất thành lình đánh huých một tiếng Huỳnh Tư Đà bật ngược trở lại, té lăn xuống đất, thanh đại hoàn đao theo đà vung mạnh lên, chột rời khỏi tay Huỳnh Tư Đà bắn tung xa đến mấy trượng, vòng sắt đụng vào nhau phát ra tiếng kêu "xoang xoang" rền rĩ mãi.

Huỳnh Tư Đà nằm im dưới đất, đuôi thẳng cẳng, ngửa mặt lên trời, trên đầu còn cắm một mũi tên ngắn sắc đen.

Bọn Thần Nông thấy vậy khiếp sợ rụng rời, chỉ có hai gã chạy đến đỡ tay lên mũi thì thấy Huỳnh Tư Đà đã tắt thở rồi. Hai gã này kết giao rất thân với Huỳnh Tư Đà, coi nhau như tình cốt nhục, thấy bạn chết thì vừa kinh, vừa giận, cầm gươm nhảy đến chém Đoàn Dự. Nhưng vừa nhảy lên chân chưa chắm đất đã nghe hai tiếng "vút vút" cả hai đều ngã lăn đùng cùng một lúc, quần quai mấy cái rồi cũng nằm im.

Bọn Thần Nông thấy một lúc chết luôn ba mạng, nhốn nháo cả lên bỗng có người hô to lên rằng:

-Anh em đâu! Chúng ta chia bốn mặt bủa vây, nhất tề xông vào thử xem con quỷ cái này có phóng ám khí giết hết bọn ta không?

Mọi người nghe nói nổi lòng căm phẫn người áo đen, không sợ hãi gì nữa. Hơn hai mươi tên quanh lại bao vây bốn mặt. Đoàn Dự ngoảnh nhìn bốn phía, đều có kẻ thù vây kín. Tên nào tên nấy mặt mũi hung ác trông rất ghê sợ, tay cầm gươm đao sáng loáng. Chàng sợ quá đứng ỳ ra đó. Chẳng ngờ dư hai mươi tên xông vào còn cách Đoàn Dự trong vòng một trượng đã nghe "vút vút vút" liên thanh, ám khí bay đến tới tấp, kế tiếp là những tiếng "huych, huych huych" phát ra do những cây thịt đổ nhào. Chỉ trong một hơi thở, dư hai mươi tên đều mất mạng. Hết thấy là những tay bản lãnh không vừa trong đẳng Thần Nông đều bị tiêu diệt trong nháy mắt thì làm gì mà Tư Không Huyền chẳng bạt vía kinh hồn. Huống chi trước đây cũng ngoài hai mươi tên đã bị con kim linh cần đang bị trọng thương, chỉ còn hạng tầm thường sống sót.

Tư Không Huyền nghiêng răng rít lên:

-Hương... Hương được xoa! Tiếng đồn oai danh người quả đã không ngoa. Quả người có những thủ đoạn cực kỳ tàn khốc.

Đoàn Dự như người mơ ngủ, chàng có nghĩ gì đến chuyện đến đây đánh nhau? Vậy mà kẻ địch nằm chết ngổn ngang. Rõ ràng là có bàn tay ám trợ, nhưng nhìn bốn phía thì tuyệt không có bóng người nào cả. Chàng không hiểu họ ẩn nấp ở đâu để giúp mình. Chàng lại thấy nhiều người bị thảm tử, bất giác động mỗi thương tâm ghen ngào nói:

-Tư Không bang chúa ơi! Vụ... vụ này chính là người... người bức bách ta quá. Thực tình ta... ta cũng đau lòng.

Tư Không Huyền căm hờn:

-Còn tánh mạng lão phu đây tùy tôn ý muốn bằm vằm thế nào cũng được. Nay bộ hạ Tư Không Huyền này đã vỡ tan tành, lão phu cũng không thiết sống nữa.

Đoàn Dự ngậm ngùi nói:

-Nếu người... người chịu tha Chung cô nương ra thì ta quyết không... không hại người.

Chàng vì xúc động quá mà giọng nói ôn hoà, đâu có lạnh lùng như Mộc Uyển Thanh. Tuy nhiên Tư Không Huyền đang lúc vừa căm hờn vừa bối rối trước cảnh bao nhiêu thủ hạ được việc đều chết hết, không còn sót lấy một tên nào kha khá thì còn lòng nào mà để ý đến chàng là trai hay gái, còn phân biệt đâu là chân, đâu là giả nữa.

Tư Không Huyền gọi to lên bảo một tên thủ hạ:

-Triệu Tư Đà! Đẳng nào cũng chết, người giết con nhãi họ Chung đi cho ta!

Triệu Tư Đà vâng lệnh tiến lên giơ đao nhằm sau gáy Chung Linh toan chém. Bỗng nghe "vút" một tiếng lại mũi tên ngấn bay đến, Triệu Tư Đà quay đầu lại phía sau, té nhào, lưỡi đao lại chém trúng mặt mình. Nguyên lúc chém Chung Linh, gã đinh ninh thế nào Hương Dược Xoa cũng phóng ám tiễn ngăn trở nên mắt vẫn về về trông chừng Đoàn Dự, chỉ chờ tay phải chàng cử động là nằm rạp xuống để tránh. Ngờ đâu ám tiễn phóng ra mà tuyệt không thấy gì báo hiệu trước.

Vừa rồi bọn Thần Nông vây đánh Đoàn Dự, ám tiễn bay đến tới tấp. Trong lúc hỗn loạn không nhìn rõ đã đành, bây giờ lại thấy Triệu Tư Đà tự nhiên lăn ra chết, chẳng khác gì sét nổ chớp giật thì còn ai biết được ám tiễn từ đâu phóng tới? Bọn Thần Nông sợ quá đều đứng ngẩn người ra như kẻ mất hồn. Có mấy kẻ nhát gan nhủn cả đầu gối không đứng vững được nữa, phải quỳ hay ngồi xuống.

Đoàn Dự trở một gã đứng tuổi bảo:

-Mi thả Chung cô nương ra!

Gã này biết rằng nếu không tuân lệnh sẽ toi mạng như Triệu Tư Đà. Luật lệ đảng Thần Nông tuy rất nghiêm khắc nhưng gã coi cái chết trước mắt còn khẩn cấp hơn. Gã run bần bật, cầm đầu chạy lại, rút đoản đao cắt đứt hết dây trói tay chân Chung Linh mà không dám nhìn Tư Không Huyền.

Chung Linh được cắt đứt dây trói rồi, chạy ngay đến trước mặt Tư Không Huyền nói:

-Người lấy hết thuốc trong hộp ra rồi trả lại hộp cho ta! Tư Không Huyền tuy rất nghi ngờ về thứ thuốc giải độc của Đoàn Dự đưa cho nhưng vẫn móc ra cầm trong tay, trao trả hộp lại cho nàng. Lòng lão còn đang ngơ ngẩn băn khoăn về cách đối phó với ám tiễn của Hương Dược Xoa thì Chung Linh đón lấy hộp rồi bảo lão:

-Đưa đây!

Tư Không Huyền hỏi:

-Đưa cái gì?

Chung Linh nói:

-Đoàn công tử đã đi tìm thuốc về cho người vậy thuốc giải độc đoạn trường tán của người để cứu Đoàn công tử đâu? Đưa đây!

Tư Không Huyền nghĩ kế nói tiếng lóng đọc cho thủ hạ lấy thuốc:

"Mãn giang hồng: không công, Giang thành tử ngoạ mục, Niệm nô kiều: khuyết sủ, Phát tinh tinh: trạo để". Lão gọi luôn một lúc bảy tám vị.

Đoàn Dự cùng Chung Linh không hiểu, nghe tựa như lão niệm chú. Nhất là Chung Linh chẳng biết tý gì, còn Đoàn Dự sau nghĩ ra được mấy tiếng theo cách tản tự. Chàng biết đại khái là Tư Không Huyền, để khỏi lộ bí mật đã gọi vị thuốc bằng những tên khác đi. Còn như: không công là chữ công bỏ nét sổ ở giữa thành chữ nhị tức là hai phân. Ngoạ mục: chữ mục để nằm ngang thành chữ Tứ – bốn

phân. Khuyết sủ: chữ sủ khuyết góc là chữ Ngũ – năm phân. Trạo đế: đáy chữ trạo, tức là chữ thất – bảy phân. Vậy những chữ này chỉ về phân lạng. Đoạn thấy hai tên thủ hạ mở rương ra lấy thuốc, có thứ là cao, có vị tán nhỏ như bột. Một tên khác đem những vị đó trộn lẫn với nhau rồi lấy giấy dầu gói lại hẳn hoi.

Tư Không Huyền sai đưa cho Chung Linh. Chung Linh cầm lấy thuốc nói:

-Nếu thuốc này không hiệu nghiệm, ta sẽ giết hết đảng Thần Nông, không để sót một mống.

Tư Không Huyền cười lạt nói:

-Thuốc này mới có thể giữ cho đoạn trường tán chậm phát ra trong một thời gian bảy ngày nữa. Sau bảy ngày mà lão phu chưa chết, cô trở lại đây lấy thứ thuốc chữa khỏi hẳn.

Chung Linh cả giận quay lại bảo Đoàn Dự:

-Lão này vẫn giữ thói thâm độc, chị phóng tên giết quách đi!

Tư Không Huyền nói:

-Thứ thuốc giải đoạn trường tán khắp trên thế gian này chỉ có mình lão phu chế được mà thôi. Lão phu chết thì Đoàn công tử cũng không sống nổi.

Đoàn Dự nghe nói trong dạ bồn chồn, nghĩ thầm: "thứ thuốc mình đưa cho lão chỉ là cá, cơm trộn với đất, chứ có phải thuốc men gì đâu mà chữa được nọc con Kim linh? Lão chỉ còn hai ngày nữa là hết đời, bây giờ biết làm thế nào?"

Chung Linh nhìn Đoàn Dự như để dò hỏi chàng tính sao, vì nàng cũng chưa có chủ ý gì. Nhưng rồi trong lúc cấp bách, nàng nghĩ nẩy ra được một kế liền bước đến nắm lấy tay Tư Không Huyền bảo:

-Tư không bang chúa! Bây giờ người phải đi với ta đến xem Đoàn công tử ra sao?

Tư Không Huyền bực mình hỏi:

-Tiểu cô nương! cô làm gì mà lôi kéo thế này?

Chung Linh đáp:

-Giờ chắc Đoàn công tử đang ở nhà ta. Ta đưa người về xem cho chàng. Đồng thời nọc con kim linh có xảy ra chứng gì đã có gia phụ chữa cho người.

Đoàn Dự thấy kế đó rất diệu, lạnh lùng nói:

-Vậy thì đi thôi! Không có ta giết chết ngay bây giờ.

Tư Không Huyền nghĩ bụng: "nếu mình không nghe lời con quái này, chọc giận y, y cho mình một mũi tên độc là uống mạng. mà bỏ thuốc hạ nằm ngổn ngang ở lại để đi theo y thì ra mình là một vị bang chúa mà để chúng uy hiếp, mất cả thể diện, sau này còn chi là oai danh với bọn thuộc hạ?"

Lão còn đang trù trừ thì Chung Linh vận nội công bóp mạnh tay lão và giục:

-Tư không bang chúa, người uống thuốc đi! Còn thì chia cho bọn thủ hạ lên rồi mà lên đường.

Tư Không Huyền lòng chưa nhất quyết, lấy thuốc ném thử một chút, mười phần chỉ ăn độ ba phần, còn đưa tất cho bọn thuộc hạ.

Chung Linh cũng không nói gì nữa, cứ lôi tuột đi. Tư Không Huyền tuy đang bị trọng thương, giả tử lão muốn giật tay ra cũng chẳng khó gì nhưng một là lão sợ Hường Dược Xoa, hai là sợ thuốc giải độc vô hiệu, ở lại tất chết chi bằng theo chúng đi, may còn có cơ sống được, bèn nói:

-Chính ta cũng cần đến ra mắt lệnh tôn để bàn mấy việc quan hệ.

Lão nói vậy là để rửa mặt cùng bọn thuộc hạ, rồi cất bước ra đi. Những tay giỏi trong đảng Thần Nông không bị chết thì bị rấn cắn hết cả, ngoài ra chẳng còn ai dám ho he gì nữa.

Chung Linh kéo lão đến bên Đoàn Dự, đưa tay trái ra nắm lấy cánh tay chàng lôi đi. Tư Không Huyền bị Chung Linh áp bức phải đi theo. Đi được vài bước, sau lưng còn vẳng nghe tiếng thủ hạ thì tháo bàn tán, lão lấy làm hổ thẹn, cúi đầu xuống, lẻo đẻo theo Chung Linh. Chung Linh cứ lẳng lẳng mà đi, không nói năng gì cả nhưng trong lòng nàng nghĩ lung lăm: nếu ta làm tiết lộ bí mật của Đoàn huynh, Tư Không Huyền biết ra trở mặt thì làm sao mà địch lại lão? Vừa rồi sở dĩ bao nhiêu tay giỏi trong đảng Thần Nông, chẳng qua là nhờ tuyệt kỹ của Mộc tử nương ẩn nấp đâu đây ám trợ làm nên vụ này. Nghĩ vậy nàng nói lớn, cố ý để cho Tư Không Huyền nghe tiếng:

-Mộc tử nương! tiểu muội nhờ tử nương đến cứu cho thoát nạn hiểm nghèo, tiểu muội xin đa tạ!

Đoàn Dự sánh vai đi cùng nàng, chợt nghe nàng cất cao giọng nói lớn thì giật nảy mình lên, nhưng rồi chàng định thần hiểu ngay, cũng đỡ trò một cốt, một đồng nói lại:

-Đã là chỗ người nhà sao em còn khách khí như vậy?

Chung Linh cười thầm lẩm bẩm: anh cũng khéo giả vờ đấy! Rồi nàng bóp mạnh tay chàng. Đoàn Dự nhăn mặt khẽ la: "úi chao!".

Chung Linh cười hích hích nói nhỏ:

-Anh thật là một ông tướng già gan!

Đoạn nàng cầm cả gói thuốc Tư Không Huyền trao cho vừa rồi lẫn cái hộp dúi vào tay chàng.

Đoàn Dự thấy nàng đã biết rõ tẩy mình nói khê:

-Đa tạ cô nương!

Bỗng nghe góc tây bắc có tiếng hú nho nhỏ, tiếp theo ở góc đông nam ra hiệu đáp lại bằng bốn tiếng vỗ tay. Rồi Đoàn Dự thấy có bóng người chạy tới trước mặt, còn cách ba người chừng bảy tám trượng thì đứng dừng lại quát:

-Hương Dược Xoa! Mi còn trốn đi đâu được nữa chẳng?

Nghe giọng nói Đoàn Dự biết đích là Tam Chưởng Tuyệt Mệnh Tần Nguyên Tôn. Sau lưng cũng nổi lên tiếng cười khanh khách, Đoàn Dự quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng lơ mờ, chàng nhận ra là một cụ già, tay trái cầm cây đao dài, tay phải cầm cây cương chuỳ nhấp nhánh. Chàng lắm bầm: "Nguy to rồi! Nguy to rồi!. Không có Mộc cô nương đến cứu cho mau lẹ thì hỏng bét".

Trong cơn nguy cấp, Đoàn Dự ngẫm nghĩ nên mặc nguyên bộ áo giả mạo, hay nên cởi ra cho họ thấy rõ mình không phải là Mộc Uyển Thanh. Còn đang do dự thì hai bên cũng có người chạy lại: bên trái là một vị sư già mặc áo vàng, tay cầm ngang một cây phượng tiện sản, còn người bên phải thì không rõ mặt, dường như gã này còn trẻ tuổi, lưng dắt cây trường kiếm, chuôi có chùm dây thao, tung bay trước gió.

Chỉ trong giây lát Đoàn Dự bị bao vây bốn mặt. Trong bốn người này thì ba người là: Tần Nguyên Tôn, cụ già vào lão tăng chàng mới gặp họ đến bao vây Mộc Uyển Thanh bây giờ đuổi đến đây, chỉ còn gã trai tráng kia tuy chàng chưa gặp, nhưng chắc cũng là đồng bọn.

Chung Linh cất tiếng hỏi:

-Phải chăng các người muốn kiếm Mộc tử nương?

Lão tăng đáp:

-Quả thế! Chúng ta chỉ kiếm một mình Mộc Uyển Thanh mà thôi. Cô nương và vị tiền bối kia là ai? Xin tránh ra!

Chung Linh chưa kịp trả lời thì Tư Không Huyền đã hỏi:

-Đại sư có phải là Tuệ Thuyền ở chùa Thiếu Lâm không? Vị này là Nộ Giang Vương Tần lão gia, vị này là Thân Từ nương, tại hạ là Thần Nông bang Tư Không Huyền. Còn một vị đây tôi chưa được biết, xin thứ lỗi cho hỏi tôn tánh đại danh.

Gã trai tráng tiến lên hai bước, tới chỗ ánh trăng chiếu xuống đáp:

-Tại hạ họ Sử...

Tư Không Huyền không đợi gã nói nốt tên, cướp lời:

-A thế ra hảo hán là Hắc Bạch kiếm Sử đại hiệp! Nay mới được gặp hân hạnh chừng nào.

Sử An khoanh tay đáp lễ nói:

-Tôi được nghe đại danh Tư Không bang chúa đẳng Thần Nông đã lâu. Hôm nay mới được bái kiến, thật là đại hạnh.

Đoàn Dự thấy Sử An trạc ba mươi tuổi, người không cao lớn lắm, nhưng có dáng dấp một vị anh hùng, cặp lông mày xéch lên, đôi mắt thanh tú, chàng biết ngay là người chính khí, so với bọn cường đồ Tần Nguyên Tôn, Thân Từ nương thật khác xa nhau, tự nhiên lòng chàng có ý muốn thân cận ngay.

Tư Không Huyền biết rất nhiều các nhân vật trong các phái võ nhưng vì lão ở Vân Nam đã lâu, nên những tay cự phách ở Trung Nguyên đến chín phần mười lão từng nghe danh mà chưa biết mặt. Trong bốn người này lão chỉ biết có Tần Nguyên Tôn, còn ba người nữa thì lão trông binh khí sử dụng hoặc nhìn tướng mạo cùng trạc tuổi mà đoán cũng không sai. Riêng về Tần Nguyên Tôn thì lão biết có môn chưởng lực cực kỳ hùng hậu vào lão đã từng gặp mặt thì không kể. Tuệ Thuyền đại sư, một trong tám vị hộ pháp ở chùa Thiếu Lâm và đứng vào hàng bậc nhất trong các đệ tử nhà Phật có tài sử cây Phương tiện sản. Thân Từ nương sử dụng luôn hai thứ đao và chùy lập nên một thế đánh riêng biệt, chuyên thủ thắng bằng lối hung hiểm, thâm độc. Sau cùng là gã Hắc Bạch kiếm Sử An, gần đây oai danh lừng lẫy ở miệt Giang Nam, có tiếng là con người nghĩa hiệp, tuy lão chưa biết cách căn đề võ công chàng ra sao nhưng chắc cũng vào bậc thượng thừa. Tuyệt diệu ở chỗ cả bốn người này tìm Hương được xoa để trả thù, lão cũng được dịp mượn tay họ rửa hận cho mình và trừ cho các phái võ một tay ghê gớm.

Tư Không Huyền suy tính xong, giả vờ giơ tay lên đáp lễ, cất tiếng hỏi:

-Bốn vị giá lâm núi Vô Lượng về việc gì?

Không chờ bọn này trả lời, lão thừa cơ gạt mạnh Chung Linh cùng Đoàn Dự xiêu đi mấy bước, rồi né mình tránh qua bên phải. Nào ngờ vết thương con kim linh cắn rất trầm trọng, lão lại liên tiếp dùng sức mạnh, chân bước không vững nên lão đảo suýt ngã.

-----oOo-----